

OBYČEJNÝ ŽIVOT KOŤÁTKA

Sedm dní po narození jsem poprvé spatřil svět vlastníma očima. Opatrně jsem odlepil spojená oční víčka a snažil se porozhlédnout po okolí, ale pronikavé denní světlo mi nedovolilo téměř nic vidět. Můj druhý pokus byl mnohem úspěšnější a první, koho jsem zahlédl, byli moji sourozenci. Bráškové a sestřičky, kteří se spolu se mnou tulili k mamčině bříšku.

Narodili jsme se ve velké dřevěné stodole, uprostřed sena v malém doličku, který nám naše maminka připravila chvíli předtím, než jsme přišli na svět. Stodolu obklopovala barevná louka a za jejím plotem se nacházela stará polní cesta.

Často jsme spolu s mými sourozenci objevovali okolí, hráli si na schovávanou, lovili myšky v poli nebo skákali z trámů stodoly do slámy. Byla to pro nás ohromná zábava!

Nebojím se říct, že ze všech mých sourozenců jsem byl vždy já ten nejodvážnější a táhla mě nevysvětlitelná vnitřní touha poznat, co se nachází na konci polní cesty. Když jsem trochu povyrostl a začal jsem být soběstačnější, sebral jsem veškerou odvahu a přeskočil onen plot.

